

Kết thúc bất ngờ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Bình yên, nếu anh đã mang đến cho em cảm giác bình yên, nếu em đang hạnh phúc vì tình yêu này, vì cuộc sống này, thì anh sẽ không cần phải hứa đâu em. Vì em là cuộc sống của anh, anh đang sống với chính anh và đang sống với tình yêu này. Vốn dĩ là thế rồi thì cần gì phải hứa nữa phải không em. Mang đến cho em bình yên, mang lại cho em hạnh phúc với anh cũng là niềm vui và hạnh phúc của anh.

Anh ngồi đây, lục tìm những kỷ niệm, những ký ức viết lên chuyện tình của anh và cô. Trong đó có lá thư đầu tiên cô viết cho anh. Lá thư rất đặc biệt vì thời này mấy ai còn viết thư tay nữa chứ. Nó đặc biệt bởi vì đây là lá thư đầu tiên anh nhận được từ cô và lá thư được viết khi anh và cô đang còn ở cạnh bên nhau. Đọc đi đọc lại bức thư mà cảm xúc trong anh vẫn còn nguyên: anh cảm nhận được tình yêu cô dành cho anh, cảm nhận được cô đang rất hạnh phúc, và nó làm cho anh vững tin hơn về tình yêu cô dành cho anh .

“Em muốn giữ cái cảm giác này thật lâu anh ạ. Bình yên. Em thích nó lắm. Vì anh là người mang nó đến cho em và anh phải giữ nó cho em anh nhé.”

Anh nhớ lúc đó, tại căn phòng trọ của hai đứa. Khi anh đọc xong lá thư, anh đã quay sang ôm cô vào lòng mà thì thầm với cô rằng: “Anh sẽ không hứa đâu em. Đó chắc hẳn là cảm giác mà tình yêu mang lại phải không em. Bình yên, nếu anh đã mang đến cho em cảm giác bình yên, nếu em đang hạnh phúc vì tình yêu này, vì cuộc sống này, thì anh sẽ không cần phải hứa đâu em. Vì em là cuộc sống của anh, anh đang sống với chính anh và đang sống với tình yêu này. Vốn dĩ là thế rồi thì cần gì phải hứa nữa phải không em. Mang đến cho em bình yên, mang lại cho em hạnh phúc với anh cũng là niềm vui và hạnh phúc của anh”.

Nhưng giờ đây, cũng tại căn phòng này, chỉ còn một mình anh với nỗi đau. Cô đã rời khỏi căn phòng này, cô đã rời khỏi anh. Cô chọn cách ra đi lặng lẽ. Anh cũng không biết vì sao cô lại ra đi như vậy. Nếu như anh làm gì có lỗi với cô. Nếu như cô hết yêu anh. Nếu như cô có một người đàn ông khác.

Nhưng không. Vào một ngày nắng đẹp cuối tháng ba. Khi anh tan học trở về phòng đã thấy cô không có ở phòng nữa. Căn phòng được dọn dẹp gọn gàng hơn, cơm đã được bày ra. Trên bàn ăn chỉ đặt một chiếc bát và một đôi đũa. Anh nghĩ chắc cô có việc phải đi ra ngoài. Nhưng không. Từ đó tới giờ cô chẳng bao giờ trở lại căn phòng này nữa. Anh tìm mọi cách để liên lạc với cô nhưng không được. Bạn bè, người thân, những mối quan hệ của cô mà anh biết. Nhưng tất cả đều vô vọng. Đã ba năm trôi qua, anh vẫn ôm ấp hình bóng của cô. Anh không thay số điện thoại, không chuyển chỗ trọ chỉ vì anh nuôi hi vọng một ngày nào đó cô sẽ quay về đây tìm anh. Vậy mà đã gần ba năm trôi qua. Anh cũng đã ra trường hơn một năm. Anh không về quê lập nghiệp mà anh chọn cách bám trụ lại thành phố phồn hoa nhưng xô bồ này với hi vọng một ngày nào đó sẽ gặp lại cô ở một góc phố nhỏ quen thuộc nào đó mà hai đứa từng đi qua, hay một quán quen mà anh và cô vẫn ngồi. Nhưng tất cả chỉ là những hi vọng mong manh của riêng mình anh. Một phần may mắn, một phần là sự năng động của mình, anh đã tìm được một công việc đúng với chuyên ngành anh học, trong khi bạn bè của anh vẫn không ít người loay hoay chạy khắp chỗ tìm việc. Anh gấp bức thư lại cẩn thận bỏ vào chiếc hộp nhỏ đựng những kỷ vật của anh và cô. Anh ngồi thu mình trong góc căn phòng nhỏ. Bài hát quen thuộc mà anh và cô rất thích nghe đã phát đi phát lại rất nhiều lần. Rồi anh bật dậy, anh đi ra ngoài. Anh phóng xe chậm chậm trên các con phố quen thuộc. Những con gió cuối tháng 3 làm cho anh cảm thấy dễ chịu hơn. Từ lúc cô rời anh đi, anh vẫn một mình lang thang trên những con đường ấy những lúc anh buồn, những lúc anh nhớ về cô. Chỉ có cách lao ra đường anh mới ngăn được những dòng nước mắt rơi. Anh sợ khoảng lặng trong căn phòng này vì nó làm anh nhớ về cô nhiều hơn. Nhưng trên con đường đó giờ đây chỉ còn mình anh, lẻ loi và cô độc.

Anh lạc về theo lối cũ ta đi

Khi nắng hoàng hôn đã nhạt màu

Khi người xa vắng theo người khác

Bỏ lại sau lưng bến lệ sầu.

Anh tìm về lối cũ lúc bình minh

Chốn ấy giờ anh bước một mình

Gốc cây, ghế đá giờ đơn chiếc

Liều rủ thương ai bóng nhạt nhòa.

Lại một ngày cuối tuần nữa đến. Anh ghét những ngày cuối tuần vì anh không biết làm gì để thời gian trôi qua nhanh hơn. Nhưng cuối tuần này thì khác. Anh có một cuộc hẹn gặp mặt với một cô gái là người quen của thằng bạn đồng nghiệp. Từ trước tới giờ anh không thích mai mối. Anh tin vào duyên phận. Theo lời thằng bạn đồng nghiệp của anh tán dương về cô gái này làm anh cũng khá tò mò. Anh không tò mò về nhan sắc của cô mà tò mò về khả năng “nỗ” của thằng bạn mình. Cũng đã đến lúc anh gấp lại những trang cũ và để nó vào một góc nhỏ trong tâm trí anh và viết lên những trang mới của cuộc đời anh. Giờ đây anh cũng đã 27 tuổi rồi, gia đình anh đã thúc giục chuyện vợ con. Nghĩ vậy nên anh cũng miễn cưỡng nhận lời vì đằng nào ngày cuối tuần anh cũng chẳng làm gì. Coi như ra ngoài uống nước nói chuyện, có thêm một người bạn mới cũng thú vị. Anh đến chỗ hẹn vẫn còn sớm. Quán vắng khách hơn mọi khi. Anh tiến vào chiếc bàn quen thuộc và không quên nở một nụ cười đáp lại lời chào của cô bé phục vụ.

- Anh vẫn dùng như mọi khi chứ ạ.

- Anh gọi sau. Anh chờ bạn tới đã.

Anh ngồi ngả người tự vào ghế thả hồn theo bản nhạc được phát ra từ quầy bar. Anh thích không gian ở đây. Giờ nghỉ trưa, anh thường không ở lại công ty mà ra ngoài quán cafe này ngồi. Quán nằm khuất trong góc phố nên ít khá yên tĩnh. Đang du dương the giai điệu của bài A comme amour mà anh thích thì thằng bạn trời đánh của anh làm anh giật mình với cách chào hỏi của nó. Cái vỗ không hề nhẹ của nó vào vai anh làm anh xuýt té ghế.

- Xin giới thiệu với Khánh đây là Diệu Khanh, em họ tôi. Hôm nay cuối tuần rảnh rồi nên rủ nó đi chơi cùng. Diệu Khanh đây là anh Khánh bạn cùng chỗ làm của anh. Hai đứa chơi với nhau như anh em.

Cậu ta lúc nào cũng thế. Cách nói chuyện từng từng của cậu ta luôn làm cho mọi người phì cười. Và giờ cũng vậy. Anh giờ mới để ý tới cô Diệu Khanh ấy. Lúc trước giới thiệu anh có liếc qua Diệu Khanh nhưng giờ anh mới nhìn kỹ cô gái này. Nhìn cô làm anh thất vọng về tài “nỗ” của thằng bạn anh. Vì

tất cả những gì nó nói với anh về cô gái hoàn toàn là sự thật, không có một chút nào là “nổ” cả. Như vậy thì còn gọi gì là “nổ” nữa chứ. Diệu Khanh có mái tóc dài, khuôn mặt thanh tú. Chiếc váy kẻ ca rô xòe, ngăn tay càng làm cô thêm dịu dàng hơn. Nhìn Diệu Khanh có cái gì đó quen thuộc: làn da trắng hồng không chút son phấn, đôi mắt đen và sáng phía sau cặp kính cận, ria mép. Cô đẹp rất tự nhiên, giống như người yêu anh trước kia vậy.

- Em uống gì? Anh quay lại hỏi Diệu Khanh. Cô chưa trả lời đã bị thằng anh họ của cô và là thằng bạn của anh nhảy vào.

- Đúng là thấy gái là bỏ lơ bạn. Sao không hỏi tao uống gì ? Không thể chấp nhận được bạn bè kiểu này.

- Ừ. Mà chỉ đáng bị vậy thôi bạn tôi ạ. Kệ ông anh em đi. Em uống gì ?

- Cho em nâu đá.

Cuộc nói chuyện khá vui vẻ nhờ có sự tung hứng của thằng bạn anh. Diệu Khanh là cô gái hiền lành và vui tính. Anh có cảm tình chính bởi sự nhẹ nhàng của cô và còn vì cô có nhiều nét giống với cô ấy.

Sau khi tan cuộc hẹn, đang còn sớm, anh quyết định ghé vào siêu thị mua một ít đồ vặt vặt. Đứng nào cũng mới lấy lương, anh cần phải mua một số thứ trước khi tháng lương của anh đi tong. Sau khi chọn mua một ít đồ dùng cá nhân và một vài thứ đồ nấu nướng, anh lượn lờ sang gian hàng đồ chơi của trẻ em. Tuần sau anh về quê, tiện anh sẽ mua cho đứa cháu của anh bộ đồ chơi làm qua. Anh lượn lờ một vòng không biết chọn thứ gì giữa một đồng đồ chơi. Trẻ con bây giờ sướng thật, không như bọn anh ngày xưa. Đồ chơi chỉ là cái cù, cái súng cao su, viên bi bằng đất sét, ... toàn là những thứ tự làm lấy. Đưa mắt nhìn xuống phía dưới, có một chiếc ô tô rất đẹp, anh nghĩ thằng bé sẽ thích. Anh cầm chiếc ô tô lên bỏ vào giỏ. Vừa đi được một hai bước thì có tiếng một đứa bé khóc thét lên phía sau anh. Anh vẫn bước tiếp. Mọi người đổ dồn vào nhìn anh. Những ánh mắt kia như muốn nói lên điều gì đó chẳng. Anh quay lại nhìn cậu bé con. Cậu bé khóc to hơn. Một người trong số những người khách kia nói như quát vào mặt anh.

- Lại mà dỗ con đi. Thằng bé khóc như vậy mà vẫn đứng đấy à. Không biết bố kiểu gì nữa.

Giờ thì tôi hiểu tại sao mọi người nhìn tôi như một sinh vật lạ mới được đem vào trưng bày ở siêu thị như vậy. Nhìn mọi người một vòng, rồi lại nhìn về phía bé con đang khóc. Nhìn bé con cũng đáng thương thật. Tôi tiến lại gần bé. Bé nín không khóc nữa. Bé thò tay vào cái giỏ của tôi và lấy ra chiếc ô tô. Giờ thì tôi hiểu tại sao bé con lại khóc.

- Bố mẹ con đâu rồi. Sao lại một mình thế này.

Bé con hí hoáy với chiếc ô tô mà không thèm để ý đến câu hỏi của tôi.

- Sao con chạy đi đâu vậy. Làm mẹ tìm con con biết không. Ben hư quá à.

Tiếng nói của người đàn bà kia sao mà quen thuộc thế. Anh đưa mắt nhìn lên đúng lúc bắt gặp ánh mắt người đàn bà. Cả hai nhìn nhau hồi lâu, cô gái chứa chan nước mắt. Còn anh, hai mắt cũng đỏ hoe và cay xè.

- Là em sao.

- Là em.

- Còn đây là.....

- Con em. Nó tên là Khôi Nguyên, ở nhà em gọi nó là Ben

Con của em tên là Khôi Nguyên. Khôi Nguyên. Cái tên anh và cô đã nghĩ ra để sau này đặt tên cho đứa con của mình. Nhưng giờ đây cái tên đó lại được đặt cho con của cô. Con của riêng mình cô thôi. Những dòng ký ức xa xưa trở về trong anh. Nghẹn ngào mà đau nhói. Tôi và em ra ngồi ở một quán nước bên cạnh siêu thị nói chuyện.

- Em đã...

- Em mới trong Sài Gòn ra hôm qua đang định hẹn gặp anh. Anh vẫn ở chỗ cũ chứ. Em có món quà tặng anh.

- Ừ. Anh vẫn ở chỗ cũ. Chỉ là anh ngại chuyển đi thôi. Anh vừa nói vừa gãi đầu. Anh là thế, vẫn thường gãi đầu mỗi khi anh lúng túng. Còn cô, nét mặt của cô bây giờ cho thấy cô đang rất hạnh phúc với gia đình của mình. Chắc có lẽ cô đã quên anh. Chỉ có thể vậy cô mới thoải mái nói chuyện với anh

như bây giờ.

- Nhưng thôi em sẽ tặng anh món quà ấy ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ sao.

- Vâng. Em đã định tặng anh từ 3 năm về trước. Nhưng em nghĩ bây giờ anh nhận thì sẽ thích hợp hơn.

- À. Ừ. Anh chẳng biết nói gì với cô trong tình huống này nữa. Mà anh cũng chẳng có tâm trạng nào nghĩ tới món quà mà cô mang đến cho anh. Chỉ là anh đang rất đau. Nỗi đau của anh đã làm anh mất đi phần nào ý thức của mình. Anh đang hoảng loạn và đang cố chống chọi với cơn hoảng loạn đó. Anh muốn cho cô thấy là anh vẫn ổn dù cô có rời bỏ anh.

- Ben. Lại đây nào.

Cô bế đứa bé đang mãi mê với những chiếc ô tô đồ chơi lên lòng mình. Cô nhìn anh và nói.

- Món quà em dành cho anh đây. Là bé Khôi Nguyên, là một khởi đầu trọn vẹn của anh và em.

- Là bé Khôi Nguyên. Anh đang trong cơn hoảng loạn. Là bé Khôi Nguyên sao. Anh không hiểu cô muốn nói gì. Anh đang dồn hết trí lực để phân tích thì cô tiếp lời.

- Đúng vậy. Là bé Khôi Nguyên. Bé Khôi Nguyên chính là con của anh và em.

- Em nói sao. Khôi Nguyên là con của anh và em. Anh thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Bé Khôi Nguyên là con của anh và cô. Làm sao có thể tin được, cô bỏ anh đi suốt ba năm trời không một lời từ biệt. Đến bây giờ gặp lại cô lại mang đến cho anh một món quà lớn thế này.

- Đúng vậy. Lúc em biết em có thai Khôi Nguyên em đã chọn cách ra đi. Lúc đó em đã có thai được 3 tháng rồi.

- Vậy sao em không nói cho anh biết.

- Em không muốn cho anh biết. Em không muốn anh vì em và cái thai này mà dở dang chuyện học hành. Anh còn nhờ lần đầu em trao cho anh sự trinh nguyên của người con gái không. Lúc đó em đã nói với anh thế nào anh nhớ chứ. Em đã nói: Nếu em có thai, em sẽ bỏ đi một nơi thật xa. Một mình em sẽ sinh con và chăm sóc cho nó. Anh đừng tìm em làm gì chỉ mất công thôi. Lúc đó anh hãy gắng học tập thật tốt. Anh ra trường công việc ổn định mẹ con em sẽ về với anh. Và giờ đây em đã giữ đúng lời nói đó với anh. Suốt ba năm qua em vẫn luôn dõi theo anh. Mọi tin tức của anh Thảo Nhi vẫn báo cho em biết. Cô ấy nhiều lần muốn nói với anh mọi chuyện nhưng em không cho. Giờ anh không giận em chứ.

Những kí ức của ngày hôm đó chợt ùa về trong anh. Anh làm sao quên được ngày hôm đấy, cái ngày mà cô đã trao thân của mình cho anh. Hôm đó, khi nghe những lời nói đó của cô anh đã khóc. Anh khóc vì hạnh phúc. Anh khóc vì tình yêu của cô dành cho anh quá lớn lao. Anh và cô đã cùng nhau nghĩ tên đặt cho những đứa con của mình. Nếu là con trai thì đặt là Khôi Nguyên, còn con gái thì sẽ tên là Thảo Nguyên. Anh và cô đều thích tên Nguyên vì nó có nghĩa là một khởi đầu trọn vẹn. Anh không nghĩ rằng cô làm thật. Giờ đây một lần nữa được nghe lại những câu nói ấy của cô. Những yêu thương khi xưa chợt ùa về. Anh lại khóc. Anh khóc vì hạnh phúc. Anh khóc vì tình yêu thương của cô dành cho anh quá lớn lao. Anh ôm cô và con vào lòng khóc nức nở như một cậu bé. Giờ đây anh không chỉ có cô mà anh còn có một cậu con trai kháu khỉnh hơn hai tuổi nữa. Món quà cô dành cho anh quá lớn lao. Anh phải lấy gì bù đắp cho cô đây, bù đắp cho khoảng thời gian vất vả mà cô phải chịu đựng. Những ngày tháng về sau anh sẽ mang tất cả những yêu thương để bù đắp cho cô và con. Những ngày sau sẽ là những ngày tháng bình yên và hạnh phúc mẹ con cô và anh sẽ là người giữ gìn những ngày tháng bình yên ấy.